

UN SANT EXTRAORDINARI I OCULT

En molts pobles i ciutats de la nostra diòcesi estem estos dies de festa. La celebració de la solemnitat de sant Josep ocupa un lloc important en el nostre calendari festiu. M'agradaria que l'ambient extern que es respira als nostres carrers no ens porte a oblidar la grandesa d'este sant tan pròxim per al poble cristià. És cert que els textos evangèlics l'esmenten en poques ocasions, per la qual cosa la seua figura queda oculta si la comparem amb altres personatges, però ens oferixen suficients dades per a comprendre la grandesa de la seua fe i la importància de la seua missió en la Història de la Salvació.

Als seus contemporanis, que segurament desconeixien els esdeveniments relatius a la concepció i el naixement de Jesús, la persona i la vida de Josep no els cridaria l'atenció. El veurien com un home just; com a bon pare de família, que cuidava de la seua esposa i del seu fill, piadós i observant de la llei; com un fuster honrat vivia del seu treball. Per això la seua figura resulta pròxima a la majoria dels cristians que viuen la fe d'una manera discreta, sense cap afany de protagonisme, sense fer coses externament cridaneres i que als ulls del món passen desapercibuts. No és estrany, per tant, que siga un sant tan estimat pel poble cristià i desperte tanta confiança en els creients senzills que, en els moments decisius de la vida i especialment en l'hora de la mort, s'encomanen a ell.

No obstant això, el fet d'estar en un segon pla no significa que la seua tasca fora secundària als ulls de Déu, que havia pensat en ell per a una missió única, complementària i en certa manera semblant a la que havia de realitzar Maria: ser l'espòs de la Mare del Senyor i assumir la tasca de ser el seu pare humà. Va viure esta paternitat sense cap protagonisme, convertint la seua vocació humana a formar una família en una oblació sobrehumana i posant la seua capacitat d'estimar al servei de Maria i de Jesús.

Quan Déu escull algú per a una missió especial mai l'obluga a la força, sinó que demana el seu consentiment, posant així a prova la seua fe. Per a ser pare d'un gran poble, Abraham ha de mostrar la seua fe obeint a Déu quan li demana al seu fill Isaac en sacrifici. La fe de Maria la descobrim en el moment de l'Anunciació: la resposta a l'àngel és un acte de fe, de confiança i d'obediència a Déu, a pesar que no tot resulta clar. També a Josep se li demana un acte de fe: en el moment de major desconcert de la seua vida, Déu li demana que aculla a Maria i al xiquet que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant. En eixa situació de foscor es manifesta la grandesa de la fe de Josep, que es tradueix en una obediència a Déu en tota circumstància: en la fugida a Egipte, en el retorn a la terra d'Israel i en la decisió d'establir-se a Natzaret.

Josep va viure una fe plena perquè tota la seua vida va ser una obediència a Déu. Aprenguem d'ell que la grandesa de la fe no es mesura per les aparences externes, sinó per l'autenticitat de l'obediència a la voluntat de Déu en la vida de cada dia.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***